

ZIAZVENÝ
KRÁL'

LEIGH BARDUGO

ZIAZVENÝ
KRAL'

LEIGH BARDUGO

Je autorka týchto kníh:

séria *Vrania šestka*

VRANIA ŠESTKA

KRÁLOVSTVO PODVODNÍKOV

séria *Griša*

TIEŇ KOSTÍ

ZAJATIE BÚRKY

POVSTANIE NIČOTY

séria *Zjazvený kráľ*

ZJAZVENÝ KRÁĽ

LEIGH BARDUGO

ZIAZVENÝ
KRAL'

Preložila Ivana Cingelová

slovar

KING OF SCARS, copyright © 2019 by Leigh Bardugo
Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and
spine with permission. ™ and © 2017 Leigh Bardugo
Book design by Ellen Duda
Map art by Sveta Dorosheva
All rights reserved
Translation © Ivana Cingelová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4193-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Leigh Bardugo – King of Scars*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Orion Children's Books,
An imprint of Hachette Children's Group, London 2019,
preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Obálka Tomáš Vicen

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre Morgan Fahey –
generálku cez vojnu,
poradkyňu v mieri,
najlepšiu priateľku,
(zväčša) benevolentnú kráľovnú*

GRIŠE

vojaci Druhej armády
majstri malej vedy

KORPORALNÍCI
(RÁD ŽIVÝCH A MŔTVÝCH)

lámači
liečitelia

ĎTERALNÍCI
(RÁD PRIVOLÁVAČOV)

búrnici
plamenníci
prúdnici

MATERIALNÍCI
(RÁD FABRIKÁTOROV)

tepci
alchými

TŮLAVÝ
OSTROV

CESTA KOSTÍ

JELKA

WILKI

NOVÁ
ZEM

WEDDLE

ČERVENÝ
PŘÍSTAV

EAMESKÝ
PŘÍSTAV

SHRIFTPORT

EAMESKÁ
BRADA

COFTON

PRAVÉ
MORE

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

JUŽNÉ KOLÓNIE

KJENST HJERTE

ISENVEE

HJAR

ELLING

RIEKA STELCE

OVERUT

AVFALLE

GAFVALLE

GJELA

KEJERUT

FELSTED

FJERDA

ELBJEN

PERMAFROST

DJERHOLM

HALMHEND

ČERNAST

RAVKA

SIBEJA

ARKESK

ULENSK

UDOVA

NOVO-KRIBIRSK

NEMORE

ADENA

RIEVOST

OS ALTA

BALAKIREV

OS KEROVO

SIKURSK

IVETS

POLIZNAJA

RIEKA OBOLO

KERAMZIN

SEMNA

CARJEVA

ŠU HAN

KOBA

BHEZ JU

AHM RAT JEN

TOPIACI SA MUŽ

Dima začul búchanie vrát na stodole ako prvý. Kuchyňa ich malého statku bublala ako hrniec na sporáku, za pevne zatvorenými oknami zúrila búrka, vzduch v miestnosti bol teplý a vlhký. Stenami otriasalo hlučné prekrikovanie sa jeho bratov a mama si pohmkávala a podupkávala nohou do rytmu nejakej piesne, ktorú Dima nepoznal. V lone mala natiahnutý roztrhnutý rukáv jednej z otcových košiel, bodala do látky ihlou v nepravidelnom rytme nedočakavého vrabca a medzi prstami sa jej ako tenký červík tiahla vlnená priadza.

Dima bol najmladší zo šiestich chlapcov, dieťa, ktoré prišlo nečakane dávno potom, ako sa jeho matka od doktora, čo každé leto prechádzal cez ich dedinu, dozvedela, že žiadne deti už mať nebude. *Nečakaný dar*, vravievala s obľubou mama, keď si ho k sebe tísila a zahŕňala ho pozornosťou, zatiaľ čo sa ostatní vydali za svojimi povinnosťami. *Nechcené ústa, ktoré treba kŕmiť*, vravieval jeho starší brat Pjotr zlomyseľne.

Keďže bol Dima taký malý, bratia sa často bavili bez neho a pri hlučnom domácom prekrikovaní sa si ho nikto nevšímal, a preto bol v ten jesenný večer, keď stál pri umývadle a mydlil posledné hrnce, ktoré jeho bratia zámerne nechali jemu, jediný,

kto počul to prekliate *buch* vrát na stodole. Začal drhnúť ešte usilovnejšie, bol odhodlaný dokončiť prácu a zaliezť do postele, skôr ako sa ho niekto rozhodne poslať von do zimy. Počul ich psa, Molniju, ako kňučí na verande pred kuchyňou, prosí o zvyšky a teplé miesto na spanie, zatiaľ čo vietor nahnevane zavýja.

Po oknách šlahli konáre. Mama zdvihla hlavu a neveselé vrásky okolo úst sa jej ešte viac prehĺbili. Zamračila sa, akoby bola schopná poslať vietor spať bez večere. „Zima prichádza skoro a nie a nie odísť.“

„Hm,“ zamrmlal tato, „presne ako tvoja matka.“ Mama ho kopla.

Nechala v ten večer za sporákom trošku kvasu, dar duchom domácnosti, ktorí dohliadali na farmu a spávali v teple za starou železnou pecou. Aspoň tak to mama tvrdila. Tato len gúľal očami a sťažoval sa, že je škoda dobrého kvasu.

Dima vedel, že keď všetci pôjdu spať, Pjotr kvas vysrka a zje kúsok medového koláča, ktorý mama nechávala zabalený v plátne. „Príde ťa strašiť prababkin duch,“ varoval ho občas Dima. Ale Pjotr si len poutieral bradu rukávom a odvetil: „Žiaden duch nepríde, ty krpatý idiot. Babu Galinu zožrali červy na cintoríne a ty dopadneš rovnako, ak nebudeš držať hubu.“

Teraz sa Pjotr predklonil a silno Dimu štuchol. Dima často premýšľal, či Pjotr niekedy nerobí nejaké špeciálne cviky, aby mal špicatejšie lakte. „Počuješ to?“ spýtal sa ho brat.

„Nemám čo,“ zovrelo Dimovi srdce. Vráta na stodole...

„Niečo tam je, v búrke.“

Takže sa ho brat len snažil vydesiť. „Nebud' hlúpy,“ odvetil Dima, ale ulavilo sa mu.

„Počúvaj,“ povedal Pjotr, a keď vietor zalomcoval strechou domu a oheň na rošte sa zachvel, Dimovi sa zazdalo, že začul okrem búrky aj niečo iné – vysoký vzdialený výkrik pripomínajúci vytie hladného zvierata alebo nárek dieťaťa. „Keď vietor fúka po cintoríne, zobúdzajú duchov všetkých detí, ktoré zomre-

li, kým im stihli dať sväté mená. *Malenčki*. Hľadajú duše, čo by mohli ukradnúť, aby si mohli kúpiť cestu do neba.“ Pjotr sa sklonil a zaboril Dimovi do ramena prst. „Chodia po tých najmladších.“

Dima mal osem rokov, dosť na to, aby sa nenechal nachytať, ale aj tak mu oči zabúdili k tmavým oknám, na dvor zaliaty mesačným svitom, kde sa vo vetre skláňali a triasli stromy. Strhol sa. Prisahal by – iba na moment, ale prisahal by, že videl, ako sa po dvore mihol tieň, tmavý flak niečoho väčšieho ako len vták.

Pjotr sa zasmial a ošpliechal ho mydlovou vodou. „Prisahám, že si každý deň čoraz sprostejší. Kto by už len chcel tvoju smiešnu dušu?“

Pjotr sa hnevá len preto, že pred tvojím narodením bol najmladší on, vravela vždy Dimovi mama. Musíš sa snažiť byť k bratovi milý, aj keď je starší, ale nie múdrejší. Dima sa snažil. Skutočne sa snažil. Ale občas mal skrátka chuť zhodiť Pjotra na zadok a pozrieť sa, ako sa *jemu* bude páčiť, keď si z neho budú ťahať.

Vietor ustal a v náhлом prívale ticha nemalo čo prehlušiť výrazné buchnutie, ktoré sa rozľahlo po dvore.

„Kto nechal otvorené vráta na stodole?“ spýtal sa tato.

„Dnes sa mal o stajňu postarať Dima,“ odvetil Pjotr slušne a jeho bratia, ktorí sedeli za stolom, zatskali ako rozrušené kvočky.

„Zavrel som ich,“ bránil sa Dima. „Pevne na závoru!“

Tato sa oprel na stoličku. „Tak sa mi ten zvuk len zdá?“

„Zrejme si myslí, že ich otvorili duchovia,“ povedal Pjotr.

Mama zdvihla zrak od zašívania. „Dima, choď tie dvere zavrieť na závoru.“

„Pôjdem ja,“ vzdychol si Pjotr odovzdane. „Všetci vieme, že Dima sa bojí tmy.“

Ale Dima spoznal, že je to skúška. Tato bude čakať, že prevezme zodpovednosť. „Nebojím sa,“ vyhlásil. „Samozrejme, že ich pôjdem zavrieť.“

Dima si nevšímal Pjotrov povýšenecký pohľad, utrel si ruky a natiahol si kabát a čapicu. Mama mu podala cínový lampáš. „Nebud' dlho,“ vyhrnula mu golier, aby mu neofúklo krk. „Keď sa budeš ponáhľať naspäť, uložíš ťa do postele a poviem ti rozprávku.“

„Novú?“

„Áno, a zaujímavú, o severských morských pannách.“

„Sú v nej čary?“

„Hromada. Teraz bež.“

Dima ešte raz vrhol pohľad na ikonu sanktu Feliksa na stene pri dverách, ktorému po znepokojenej tvári tancovalo svetlo sviečok a pohľad mal plný súcitu, akoby presne vedel, aká je vonku zima. Feliksa nabodli na konár jablone a upiekli zaživa len niekoľko hodín po jeho zázraku v sadoch. Nekričal ani neplakal, len dedinčanom navrhol, aby ho otočili, nech mu plameňe môžu oblízajú aj druhý bok. Feliks by sa búrkou nebál.

Len čo Dima otvoril kuchynské dvere, vietor sa mu ich pokúsil vychytiť. Zabuchol ich za sebou a počul, ako z druhej strany zapadla západka. Vedel, že je to len dočasné, potrebné, ale aj tak sa cítil, akoby ho trestali. Obzrel sa na žiarivé okná, prinútil nohy zísť dole schodmi na biedny dvor a na um mu zišla hrozivá myšlienka, že v momente, keď odišiel z tepla kuchyne, naňho jeho rodina zabudla, že ak sa nikdy nevráti, nikto ho nebude volať alebo biť na poplach. Vietor im vymaže Dimu z pamäti.

Prešiel pohľadom po dlhom úseku zaliatom mesačným sviatom, po ktorom bude musieť prejsť popri kurínoch a bude pre husi až k stodole, čo poskytovala prístrešie ich starému koňovi Gerasimovi a krave Matilde.

„So zúbkovaným ocelovým ostrím,“ zašepkal, keď prešiel rukou po novom pluhu, ktorý míňal, akoby mu to malo priniesť šťastie. Nebol si istý, prečo je také ostrie lepšie, ale boli to slová, ktoré jeho otec pyšne opakoval susedom, keď pluh dovezli, a Dimovi sa páčila sila, ktorá v nich bola. Za kuchynským sto-

lom sa viedli o pluhu dlhé hádky, tak ako o kráľových poľnohospodárskych reformách a čo dobré a zlé im možno prinesú.

„Smerujeme k ďalšej občianskej vojne,“ šomrala mama. „Kráľ sa príliš ponáhla.“

Ale tato sa tešil. „Ako si môžeš robiť starosti, keď máš plné brucho a čerstvo zasmolenú strechu? Toto bol prvý rok, keď sa nám urodilo dosť, aby sme mali čo predávať na trhu, nielen živiť seba samých.“

„Pretože kráľ zmenšil desiatok vojvodu Radimova na zlo-mok toho, čo predtým!“ zvolala mama.

„A nám to má byť ľúto?“

„Bude, keď vojvoda so svojimi urodzenými priateľmi za-vraždí kráľa v jeho vlastnej posteli.“

„Kráľ Nikolai je vojnový hrdina!“ mávol tato rukou, akoby sa problémy dali rozohnať ako dym z fajky. „Bez podpory armády žiaden prevrat nebude.“

Motali sa v kruhu, preberali to isté noc čo noc. Dima tomu veľmi nerozumel, vedel len, že sa má za mladého kráľa modliť.

Husi v búde gágali a šramotili, buď kvôli počasiu, alebo Dimovým nervóznym krokom. Dima videl, ako sa veľké drevené vráta na stodole pred ním otvárajú a zatvárajú, akoby budova vzdychala a dvere boli ústa, ktoré ho môžu jediným nádychom vtiahnuť. Cez deň, keď dnu pomedzi dosky na streche prenikalo svetlo, všade voňalo seno, Gerasim funel a Matilda odsudzujú-co bučala, mal stodolu rád. Ale v noci sa zo stodoly stala prázd-na schránka, ktorá čakala, až do nej vlezie nejaký príšerný tvor – niečo prefíkané, čo za sebou nechá otvorené dvere, aby vylá-kalo hlúpeho chlapca von. Pretože Dima *vedel*, že tie vráta za-vrel. Bol si tým istý a nedokázal prestať myslieť na Pjetrových *malenčki*, malých duchov kradnúcich duše.

Prestaň s tým, vyhrešil sa Dima. *Pjotr zložil závoru, aby si mu-sel ísť v zime von alebo si urobil hanbu, ak odmietneš*. Ale Dima bra-tom a otcovi dokázal, že má odvahu, a tá myšlienka ho hriala

aj vtedy, keď si trasúc sa v mrazivom vetre vytiahol golier vyššie k ušiam. Až vtedy si uvedomil, že nepočuje štekať Molniju. Keď sa vybral von, nesnažila sa pretlačiť do kuchyne.

„Molnija?“ zvolal a jeho hlasu sa zmocnil vietor a uniesol ho preč. „Molnija!“ zakričal – ale len o trošku hlasnejšie. Ak by ho náhodou počúvalo niečo iné ako jeho pes.

Krok za krokom prešiel po dvore, kde sa na zemi triasli a chveli tiene stromov. Za nimi videl širokú stužku cesty. Viedla až do mesta, až ku kostolu. Dima si nedovolil prejsť po nej pohľadom. Hneď by si predstavil, ako sa po ceste vlečie postava odetá v otrhanom oblečení, za ktorou sa tiahnu kôpky zeminny z cintorína.

Odniekiaľ spomedzi stromov sa ozvalo tiché kňučanie. Dima zvreskol. Z tmy naňho hľadeli žlté oči. Svetlo jeho lampáša ožiarilo čierne laby, naježenú srst', odhalené zuby.

„Molnija!“ vydýchol si od úľavy. Bol vďačný za hlasné stonanie víchrice. Predstava, že bratia začujú jeho trápny tenký výkrik a vybehnú von, kde zbadajú, ako sa v kríkoch chúli ich úbohý starý pes, bola desivá. „Poď sem, moja,“ zavolať ju. Molnija sa tísila bruchom o zem, uši mala nalepené na hlave. Nepohla sa.

Dima pozrel späť na stodolu. Doska, ktorá mala ležať krížom cez dvere a držať ich na mieste, ležala rozbitá na kúsky v kríkoch. Odniekiaľ zvnútra počul tiché vlhké poťahovanie nosom. Zatúlalo sa do stodoly zranené zviera? Alebo vlk?

Zlaté svetlo okien statku sa mu zdalo nekonečne vzdialené. Možno by sa mal vrátiť a zavolať niekoho na pomoc. Určite od neho nemôžu čakať, že by sa postavil vlkovi sám. Ale čo ak dnu nič nie je? Alebo je to len nejaká neškodná mačka, po ktorej sa vrhla Molnija? Potom sa budú smiať všetci jeho bratia, nielen Pjotr.

Dima sa šinul vpred s lampášom natiahnutým čo najďalej pred sebou. Počkal, kým sa víchrica utíši, a potom chytil okraj ťažkých dverí, aby ho nebuchli, keď bude vstupovať.

V stodole vládla tma, ktorou prúdy mesačného svetla takmer neprenikali. Dima sa o niečo viac ponoril do čiernoty. Myslel na milé oči sankta Feliksa, na ostnatý konár jablone, ktorý mu preráža srdce. Vtedy sa – akoby sa víchrica len nadychovala – zdvihol vietor. Dvere za Dimom sa zatresli a chabé svetlo jeho lampáša zablikalo a zmizlo.

Vonku počul vyčíňať víchricu, ale v stodole vládlo ticho. Zvieratá stíchli, akoby na niečo čakali, a sladkú vôňu sena prebýjal kyslý zápach ich strachu – a ešte niečo. Dima tú vôňu poznal zo zabíjania husí na sviatočnú hostinu: teplý medený pach krvi.

Uteč, povedal si.

V temnote sa dačo pohlo. Dima to zazrel v mesačnom svetle, záblesk niečoho, čo mohli byť oči. A potom mal pocit, akoby sa jeden z tieňov oddelil od ostatných a kĺzal sa po stodole k nemu.

Dima o krok ustúpil, zhasnutý lampáš si tisol k hrudi. Tie ne mali na sebe potrhane zvyšky niečoho, čo kedysi mohlo byť drahým oblečením, a Dimu na krátky okamih naplnila nádej, že sa do stodoly zatúlal pútnik, ktorý tu chcel prečkať víchricu. Nehýbalo sa to však ako človek. Bolo to príliš ladné, príliš tiché, vinulo sa to prikrčené nízko pri zemi. Keď sa tieň prikradol bližšie, Dima vzlykol. Oči mal ako čierne zrkadlá a od špičiek prstov s pazúrmí sa mu po rukách tiahli tmavé žily, akoby mu niekto namočil ruky do atramentu. Pramienky tieňov, ktoré sa mu vinuli po koži, napohľad pulzovali.

Bež, vravel si Dima. Krič. Myslel na dôveru, s ktorou k Pjetrovi chodili husi, ako dokonca ani len v sekundách predtým, než im jeho brat zlomil krk, ani len nepípli. *Blbé husi,* myslel si vtedy Dima, ale teraz pochopil.

Tá vec sa postavila na zadné a vztýčil sa pred ním čierny obrys, ktorému sa z chrbta rozvinuli široké krídla s okrajmi krútiacimi sa ako dym.

„Tato!“ pokúsil sa Dima zakričať, ale slová z neho vyšli prakticky len ako výdych.